

חולין פרק ט העור הרוטב דף קכג

חושש לטיב הטלית וכשם שלא טבל גם לא יקרע את רובה אלא חציה, רבה הקשה א. יש לחשוש שיאמרו שלא צריך הערב שמש ב. בעולת העוף לשיטת ראב"ש שאסור למלוק 2 סימנים גם נגזור שמא יחשוש לא ימלוק רוב שתי סימנים ונחייב למלוק רוב הנראה לעין. ר' יוסף תירץ א. שרואים שנקרעה רובה ומבינים שלכן לא המתין לערב שמש ב. כהנים זריזים הם ולא חוששים. במשנה כתוב שאם הפשיט יותר מכדי אחיזה טהור ולא חוששים שיתעצל ויפשיט כדי אחיזה בדיוק, רבה מסביר שמדובר בטומאה דרבנן, באדם טמא מדובר שנטמא באחד מיח' דברים שגזרו חכמים עליהם טומאה, ובבהמה טמאה מדובר שנשחטה כדין והתבררה כטרפה ומטמאה קדשים מדרבנן. בברייתא כתוב שהמפשיט עור משרץ נחשב למחובר עד שיפשיט את כולו משום שקשה להפשיטו ושלא יעצור וישמש העור כיד, ומשמע ששאר חיות טמאות מיד שהפשיט יותר מכדי אחיזה לא חוששים למרות שטמאים מדאורייתא, רבה מסביר שגם שאר חיות טמאות חוששים וצריך להפשיט את כולם ובא למעט רק את העור שבצוואר שמתנתק בקלות ולא חששו שמא ישאיר גם מגוף הבהמה משום שהוא דבר ניכר.

ר' הונא אמר שאם קרע רוב טלית והשאיר שיעור של סודר לא נטהרת, שמא לא ירקע את רובה. ריש לקיש אעור היות וחוזר ואפשר לחברו כמו שהיה בתחילה אינו נטהר בקריעת רובו, ר' יוחנן אמר שגם עור נטהר בקריעת רובו. הגמ' מקשה על ריש לקיש א. במשנה כתוב שיעור שהיה טמא מדרס וחשב לעשות ממנו רצועות דקות ר' יהודה אומר שמיד שהתחיל לחתוך טהור וחכמים אומרים רק בזמן שלא נשאר ממנו בשיעור שראוי למדרס ה' טפחים, למרות

המפשיט עור מבהמה או חיה, בין טהורה ובין טמאה, בין דקה ובין גסה, אם מפשיט בדרך הרגילה שעושה חתך לאורך הבהמה מהצוואר עד הזנב ומתחיל לקלף את העור לרוחב הבהמה העור נחשב מחובר לבהמה ומכניס ומוציא טומאה מהבהמה ולבהמה שמא יפסיק לקלף את העור וישמש העור כאחיזה לבשר, אם קילף שיעור אחיזה שהוא 2 טפחים נחשב לתלוש משום שקל לסיים את ההפשטה. אם צריך את העור בשביל חמת כלומר להחזקת נוזלים ומתחיל מצוואר הבהמה ומקפל את העור אחריו נחשב העור למחובר עד שמפשיט את החזה שהוא קשה להפשטה וחוששים שמא יפסיק את עבודתו, אם צריך את העור בשביל חמת ומתחיל ברגליים של הבהמה ומקפל כלפי הראש ר' יוחנן בן נורי אומר שנחשב מחובר עד שמסיים את החזה משום שעור הצוואר יורד בקלות, וחכמים אומרים שעד שמסיים את כל העור כולל הצוואר שנחשב לחלק מהחזה.

רב אמר שאם הפשיט יותר מהשיעור שכתוב במשנה כל העור שהפשיט טהור, ור' אסי אמר שהטפח הסמוך לחיבור טמא משום שמשתמש בו להחזיק כשממשיך להפשיט את העור, חוץ מהטפח הראשון שמפשיט אחרי שיעור אחיזה (2 טפחים) שלא נוח להחזיק בו לקלף את שאר העור.

במשנה במסכת כלים כתוב שטלית שנטמאה וקרע את רובה שאינה ראויה לשימוש הראשון שלה טהורה, והסביר ר' נחמן שמדובר דווקא אם הטביל כבר את הטלית וקרע את רובה נטהרת מיד לתרומה ולא צריך להמתין עד הערב אבל טלית שלא הטביל אותה גזרו חכמים שלא נטהרת אלא אם קרע את כולה שמא הוא

חולין פרק ט העור הרוטב דף קכג

שיכול לחזור ולהתחבר, ר"ל מסביר שמדובר שחותך העור סביב שלא מתחבר טוב אבל קרע אחד לרוב אורכו מתחבר. ב. במשנה שלנו כתוב שאם קרע יותר מכדי אחיזה מהעור כשר ולא נחשב כמחובר לבשר, ר"ל מסביר שכל חתיכה שהשפיטה נחשבת כחתוכה לגמרי מהבשר ולא כמו עור שנקרע. ג. במשנה שלנו כתוב שעור שעל הצוואר שעדיין מחובר ר' יוחנן בן נורי אומר שאינו נחשב לחיבור וחכמים אומרים שנחשב לחיבור, אביי מסביר שר"ל יכול לסבור גם כריב"נ ועור הצוואר שמתחילה עתיד להתנתק לא נחשב כמחובר. ד. תנור שנטמא חכמים אומרים שצריך לחלק לג' חלקים ולגרור את הטיט מעליו שלא ישאר כלל מחובר ור"מ אומר שמספיק למעט את התנור מד' טפחים למרות שיכול לחזור ולחבר, רבא אמר שר"ל יכול לסבור כר"מ ומדובר בתנור שעדיין לא נטמא אלא דרכים שלא יקבל טומאה בעתיד. לשון נוספת היא שאמר ר' הונא שטלית שנקרעה רובה טהורה אפילו אם נשאר רוחב בשיעור של סודר, ואמר ריש לקיש שעור שנשאר בו שיעור סודר חשוב ולא בטל ור' יוחנן אמר שאפילו עור לא חשוב, במשנה כתוב דברי חכמים שעור טמא מדרס שקרע אותו לעשות רצועות ונשאר פחות מה' טפחים טהור למרות שיש בו שיעור סודר, ומסביר ר"ל שהיה העור מיועד לישיבה ולכן פקע שימושו פחות מה' טפחים.